

# РЕШЕНИЕ

№ 1237

гр. Варна, 29.10.2023 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, IV СЪСТАВ**, в публично заседание на втори октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Златина Ив. Кавърджикова

Членове: Мая Недкова  
мл.с. Станислав М. Ангелов

при участието на секретаря Петя П. Петрова  
като разгледа докладваното от Златина Ив. Кавърджикова Въззивно  
гражданско дело № 20233100501406 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

-

Постъпила е въззивна жалба вх. № 23906/29.03.2023г. от С. К. М., ЕГН \*\*\*\*\*, от гр. Варна, ул. „П.“, \*\*\*, чрез адв. Б. А., против решение № 760/07.03.2023г. по гр. д. № 4447/2022г. на 12-ти състав на ВРС, **в частта**, в която е осъден да заплаща в полза на К. С.ов М., ЕГН: \*\*\*\*\* чрез неговата майка и законен представител Б. Д. М., ЕГН:\*\*\*\*\*, с адрес: гр. Варна, ул. „Б.“, \*\*\* издръжка в размер на 300 /триста/ лева месечно считано от датата на подаване на исковата молба /05.04.2022г./, до пето число на месеца за който се дължи, ведно със законната лихва за всяка закъсняла вноска, до настъпване на законово основание за нейното изменение или прекратяване, **в частта**, в която е осъден да заплати на К. С.ов М., чрез неговата майка Б. Д. М., сумата от 3 600 / три хиляди и шестстотин/ лева, представляваща издръжка за минал период от 05.04.2021г. до 04.04.2022г. и **в частта**, в която ползването на семейното жилище, представляващо апартамент на адрес: гр. Варна, кв. „А.“, ул.„Б.“, \*\*\* е предоставено на съпругата Б. Д. М..

Счита обжалваното решение в частта за издръжките, евентуално само за минал период за недопустимо, понеже исквете са заведени не от непълнолетния К. С.ов М., действащ със съгласието на своята майка Б. Д. М., а от неговата майка Б. Д. М.. Приеме ли се, че искът за издръжка за минал период е допустим, то постановеното решение в тази част е неправилно. Майката е изтеглила изпратените й с EasyPay от 21.09.2019г. до 05.04.2022г. в общ размер на 6204.00лв. или видно е предоставял средномесечна издръжка за периода от 32

месеца по 193.875лв. Така е платил авансово издръжката за К.. ВРС е приел, че липсата на посочено основание, не установява плащане на издръжка, но кредитът е изтеглен само от С. К., следователно сумата в общ размер на 6204лв. е за подпомагане на семейството и в частност за издръжка на К., заплатена предварително. Съдебното решение е неправилно и в частта, в която ползването на семейното жилище е предоставено на майката. Съдът е изхождал от това, че майката няма да плаща наем, както прави сега, докато живее в гр. Аксаково. Детето К. не знае, че родителите му се развеждат. То не знае, че може да смени местоживеенето си, а това не е в негов интерес. Вярно, че в о. с. з. по първоинстанционното дело е заявил, че не претендира заплащане на наемна цена, ако жилището бъде предоставено на майката за ползване, но липсата на наемна цена не може да компенсира огромните средства, които следва да бъдат вложени, за да бъде приведено жилището във вид, подходящ за отглеждане на дете.

Моли се да бъде обезсилено, евентуално отменено обжалваното решение в частта за издръжката за минал период, като исковата претенция бъде отхвърлена. Моли да му бъде предоставено на него ползването на семейното жилище, като постановеното от ВРС в тази част решение, бъде отменено.

В писмен отговор Б. Д. М., чрез адв. П. С. оспорва въззивната жалба, като неоснователна. Счита обжалваното решение за правилно и законосъобразно, постановено на базата на събраните по делото доказателства. Решението в частта за присъдените издръжка и такава за минал период не е недопустимо, позовавайки се на нормата на чл. 322, ал. 2 предл. 2 ГПК. Правилно съдът е предоставил ползването на семейното жилище на нея, отчитайки интереса на детето К., по отношение на което тя упражнява родителските права. Моли решението да бъде потвърдено в обжалваните части.

ДСП – Варна не депозира отговор.

В исковата си молба Б. Д. М. излага, че на 06.11.1999г. сключила брак с ответника С. К. М., като от брака им се родило на 19.11.2007г. детето К. С.ов М.. В началото на брака отношенията между съпрузите били добри, като през 2003г. закупили собствено жилище, което било ипотекирано и за което през последните две години ищцата заплащала вноските по ипотечния кредит. Излага, че по време на брака съпругът е упражнявал физически и психически тормоз над нея, не работил, не полагал грижи за семейството, като през м. септември 2014г. напуснала семейното жилище и заживяла с детето при родителите си в гр. Аксаково. През 2018г. ответникът заминал за Германия, като не се интересувал от нея и детето, не им звънял. Счита бракът им за изчерпан от съдържание. Излага, че семейното им жилище е празно и се нуждае от основен ремонт, като се притеснява да го обитава, тъй като не знае ответникът кога ще се върне в България. По тези съображения е поискала прекратяване на брака по вина на съпруга □, предоставяне ползването на семейното жилище, както и издръжка за една година преди предявяването на иска в полза на детето К. М..

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът, чрез упълномощения от него представител е подал отговор на исковата молба, в който изразява становище за основателност на иска за развод, доколкото страните са трайно отчуждени, като поддържа, че не е упражнявал тормоз над ищцата. Тя е напуснала семейното жилище, тъй като не е желала да съжителства в него с родителите му. От 2014г. ищцата живее с детето в жилище под наем в гр. Аксаково. Излага, че е предоставял издръжка на детето. Счита искането за заплащане на издръжка за минал период за неоснователен, доколкото след 2018г., когато е заминал да работи в Германия, е изпращал между 300 и 500 евро месечно чрез Easyway, които суми са теглени от Б.. Искането за предоставяне ползването на семейното жилище на съпругата счита също за неоснователно. Тя и детето от 8 години живеят в гр. Аксаково, където имат социална среда и не е в интерес на детето да сменя местожiveенето, още повече, че жилището има нужда от основен ремонт. Сочи, че има жилищна нужда и желае предоставяне ползването на семейното жилище на него. Твърди наличието на обективни причини за невъзможността да се свърже в определен период с ищцата и детето, като впоследствие те блокирали телефонния му номер. Поддържа, че винаги се е грижил финансово за семейството. Не се противопоставя родителските права по отношение на детето К. да се упражняват от майката, при която да се определи местожiveенето му. Иска определяне на РЛО с детето.

ДСП-Варна, чрез социалния работник Тончева, изразява становище, с което заявява, че в интерес на детето, ще е родителските права да бъдат предоставени на майката, както и да се определи местожiveене на детето при нея. На бащата да се определи подходящ РЛО, а относно размера на издръжката, предоставя на съда.

Няма спор и се установява от приложеното по първоинстанционното дело удостоверение за сключен граждански брак, че С. К. М. и Б. Д. М. са сключили граждански брак на 06.11.1999г. Видно е от удостоверение за раждане на детето К. С.ов М., р. 19.11.2007г., за което е съставен акт за раждане № II-964/22.11.2007г. на длъжностното лице по гражданско състояние в гр. Варна, че негови родители са страните по спора – С. К. М. и Б. Д. М..

Няма спор и за това, че от м. септември 2014г., страните са във фактическа раздяла.

Пред ВРС са изслушани показанията на свидетелите Т.Т., водена от ищцата и А.С., воден от ответника.

Показанията на свид. Тинчева съдът цени с оглед разпоредбата на чл. 172 ГПК, но като преки и убедителни. Установява се, че Б. М. живее на квартира с детето К. в гр. Аксаково. К. М. учи в Спортно училище и неговото занимание е футбол. Всеки ден пътува до училище във Варна. Не знае бащата да е давал средства за издръжка.

Показанията на свид. С. съдът цени също с оглед разпоредбата на чл. 172 ГПК. От тях не може да се установи, че С. е изпращал пари на Б. Ц. за издръжка на общото им дете. И двете страни са му споделяли, че С. е изпращал пари на Б., с които тя да погасява кредита. Знае, че С. е пращал пари преди около три години за екипировка на детето и екскурзия в чужбина. По искане на С. дал пари на Б. да отиде К. на екскурзия в Испания преди четири

години.

Въззивният съд намира за неоснователно заявеното искане за обезсилване на първоинстанционното решение в частта по иска за издръжката за периода 05.04.2021г. до 04.04.2022., както и по иска за издръжката занапред на детето К., р. 19.11.2007г. Несъстоятелен е доводът на въззивника, че към датата на подаване на исковата молба детето К. е навършило 14 години и следвало да извършва правни действия лично със съгласието на своите родители. Касае се за производство по предявен брачен иск за прекратяване на брака и задължително съединени за разглеждане с него небрачни икове, по смисъла на чл. 322, ал. 2 и 3 ГПК, вкл. и този за издръжката на детето. Страни в производството са двамата съпрузи и родители на детето. Дори и детето да е непълнолетно, както в случая, в брачното производство по съединения небрачен иск за издръжка неговите права се упражняват от родителите.

### **Относно ежемесечната издръжка на детето К., р. 19.11.2007г.**

ВРС е присъдил издръжка на детето К. в размер на 300лв. месечно.

Настоящият състав взема предвид, че искането за присъждане на издръжка се отнася за почти 16-годишно момче и отчита обичайните за възрастта му битови и социални нужди, като са значителни потребностите му за физическото, интелектуално и емоционално развитие. Ноторно известно е, че икономическите условия в страната диктуват постоянно увеличаващи се разходи за базови нужди- храна, облекло, транспорт, консумативи. Момчето, бивайки ученик във Варна в Спортно училище пътува ежедневно от гр. Аксаково, където живее, което обуславя разходите му за транспорт, удостоверени с приложения препис от абонаментна карта за м. декември 2022г. Тренира футбол, като според уведомително писмо от ФК „Спартак 1918“-Варна от 06.12.2022г. той е картотекиран във ФК и заплаща месечна такса от 100.00лв. Това се установява и от разпита на св. Тинчева. Свидетелката сочи, че детето К. е вратар и 3-4 пъти в годината се налага подмяна на екипа и съответно закупуване на нов. Поне два пъти в годината К. ходи по лагери и майката поема всички разходи, но със цената на много лишения от нейна страна. Разчита на финансовата помощ на семейството си, вземайки заеми от нея, като нейна сестра и родителите им.

Показател за инфлационния индекс е ежегодната промяна на минималната работна заплата в страната, която понастоящем е в размер на 780.00лв., а само след два месеца, от 01.01.2024г. би била в размер на 933.00лв. Минималната издръжка, определена по реда на 142, ал. 2 от СК в момента е в размер на 195.00лв., за която може да бъде прието, че би задовредила нуждите на новородено, но не и на голямо дете-ученик в гимназиалния курс на обучение, който пътува ежедневно от гр. Аксаково до училище във Варна и спортува, тренирайки футбол, като картотекиран във ФК „Спартак 1918“-Варна.

Майката Б. Д. М. работи и според данните за осигурените лица, изд. от НОИ в

периода от 01.07.2021г. до 30.11.2022г. е получавала средно БТВ в размер на 2230.56лв. Тя заплаща наем за ползваното със сина ѝ жилище в гр. Аксаково в размер на 200.00лв. месечно, видно от представения от нея договор за наем от 02.10.2015г. и приложени 12бр. разписки за платената наемна цена, подписани от страните по договора за наем. Заплаща и разходите за ток и вода в наетото жилище. Не са ангажирани доказателства за получаваните от бащата С. К. М. месечни доходи. Той признава, че от 2018г. е работел в Германия, където е успял да сключи по думите му „изгоден договор“. Върнал се м.август 2022г. и очаква да сключи постоянен договор. По думите на процесуалния му представител от както е заминал за Германия е плащал пари и претендираните 300.00лв. е съгласен да плаща за сина си, защото така или иначе винаги е плащал. С. К. М. е в работоспособна възраст и следва да бъде прието, че е в състояние да си осигурява в Германия месечни доходи значително по-високи от минималната за РБългария работна заплата.

Съобразявайки нуждите на детето К., възрастта и произтичащите от това обичайни негови потребности, налагащите се транспортни разходи за пътуване до училище и стадиона във Варна, както и спортните му занимания, за които са необходими допълнителни средства и които нужди следва да бъдат задоволени, месечните доходи на двамата му родители, липсата на заболявания, които биха им пречили или затруднявали възможността да полагат труд, липсата на други низходящи, на които да дължат издръжка, но вземайки предвид БЕЗУСЛОВНОТО задължение на родителите да издържат ненавършилите си пълнолетие деца, задоволявайки потребностите им, дори преди своите собствени, както и минималния към момента размер на издръжката, определен по реда на чл. 142, ал. 2 от ГПК, настоящият състав намира, че за правилното отглеждане на детето Н. са необходими 550.00лв. месечно, от които бащата поеме заплащането на сумата от **300.00лв.**, а сумата от 250.00лв. следва да бъде възложена в тежест на майката. Приоритетното участие на бащата се определя от това, че в непосредствена тежест на майката е задоволяването на ежедневните нужди и потребности на детето.

Издръжката се дължи, се дължи, считано от датата на завеждане на иска в съда-05.04.2022г., ведно със законната лихва върху всяка закъсняла вноска, с падеж пето число на месеца, за който се дължи до настъпване на основание за нейното изменение или прекратяване.

Първоинстанционното решение следна да бъде потвърдено в тази част. Предвид това, не се налага изменение на първоинстанционното решение в частта за разноските.

**Относно издръжката в полза на детето К. за периода от 05.04.2021г. до 04.04.2022г.**

Няма спор, че в исковия период бившите съпрузи са живеели разделени и детето е било отглеждано от майка си.

Спорният момент е плащал ли е или не С. К. М. издръжка за детето си К. и съответно

в какъв размер.

На въпрос, отправен от насрещната страна по реда на чл. 176 от ГПК Б. М. отговаря, че от две години, преди о.с.з. на 13.12.2022г. не е получавала от С. М. никакви пари.

От информацията дадена от Easyray за преводите до Б. М. се установява, че от Германия до нея са изпращани парични преводи в периода от 21.09.2019г. до 19.04.2021г. Само три от преводите са извършени от С. К. М., а останалите от трети за спора лица. Дори и да се приеме, че изпращачите са колеги на С. М., на които е възлагат да изпратят на Б. М. пари, то единственият паричен превод, извършен в относимия период е от 19.04.2021г. и е в размер на 195.00лв., като не е посочено конкретното основание за извършването му. Тези доказателства не могат да обосноват твърдението на въззивника, че сумата е преведена именно за издръжка на детето К..

Същевременно, видно от № 13, т. IV, рег. № 3993, дело № 613/2003г. на нотариус Р.Табакова и разпечатка по партидата на С. К. М., изд. чрез отдалечен достъп от Сл.по вписванията се установява, че жилището в гр. Варна, кв. „А.“, ул. „Б.“, \*\*\* е закупено чрез кредит, обезпечен със законна ипотека, по която длъжници са двамата съпрузи С. и Б. М.и и следователно те са имали задължение за погасяване на сумите по кредита чрез плащане. От това, че жилището е придобито по време на брака на страните и в акта на законната ипотека двамата са посочени като длъжници следва извода, че двамата са негови собственици, а не както твърди С. М., че е само негова собственост. Следва да бъде прието, че парите, които С. М. е изпращал на Б. М. са били предназначени да погасяват задълженията по кредита, както се твърди от нея и установява с показанията си св. С..

Както беше казано вече, единствената сума платена в исковия период е тази от 19.04.2021г. в размер на 195.00лв. Видно от приложените по първоинстанционното дело вносни бележки, плащани от Б. М. и сестра ѝ Т.Т. по сметка на „Банка ДСК“ АД за погасяване на жилищен заем от 13.04.2021г. до 21.10.2022г. Сумата от 195.00лв. е недостатъчна да погаси задължението за плащане на кредита и за издръжка за момчето.

Следва да бъде прието ,че доказателства за плащането на издръжка на детето К. от баща му С. К. М. не се ангажирани за този период.

С оглед изложеното, бащата следва да заплати издръжка от по 300.00лв. за една година преди завеждане на исковата молба или общо сумата от **3600.00лв.** за периода от 05.04.2021г. до 04.04.2022г.

И в тази част решението на ВРС следва да се потвърди.

#### **Относно ползването на семейното жилище.**

Безспорно е, че бившите съпрузи са живеели до раздялата си, заедно с детето К., в апартамент 69, находящ се в гр. Варна, кв. „А.“, ул. „Б.“ \*\*\*, ет. 9, поради което същото представлява семейно жилище по смисъла на § 1 от ДР на СК.

Между страните не съществува търпимост, която да позволява апартамента да се ползва и от двете страни, заедно с детето. Според показанията на св. Тинчева съпругът е злоупотребявал с алкохол и ставал заядлив, тормозел психически съпругата си, с намерение да започне скандал. Тя напуснала семейното жилище с детето и не искала да се върне там, ако С. е там. Бащата и детето К. от години не са се виждали. Детето не искало да се вижда с баща си, притеснено за това да не се случи нещо с майка му и то да бъде разделено от нея. Вярно, че и двете страни по делото не разполагат с друго жилище, поради което и за двамата е налице жилищна нужда. При произнасяне по този въпрос съдът следва да се води изключително от интереса на детето К.. По делото са събрани доказателства установяващи, че Б. М. и детето К. са заживели в жилище под наем в гр. Аксаково.

Интересът на детето налага то да се отглежда в собственото на родителите жилище без да е принудена майка му да заплаща наемна цена. Необходимостта от ремонт на апартамента не променя този извод. За ремонт са необходими средства, но те биха могли да бъдат осигурени за сметка на заплащаната за сметка на заплащаната към момента наемна цена за жилището в гр. Аксаково, а и ще продължи само няколко месеца. След това детето ще живее във Варна, където учи и тренира футбол и без заделяне на суми от семейния бюджет за заплащане на наем. И от кв. „А.“ до спирка „Делфинариума“, в близост до Спортното училище има пряка автобусна линия-№ 17а и не ще се налага ученикът да сменя два автобуса. Детето К. ще навърши скоро 16 години, която възраст предполага по-лесно приспособяване към промяна на мястото на живот- от гр. Аксаково в гр. Варна.

Бащата следва да е в състояние да задоволи жилищната си нужда, по друг начин, доколкото е в трудоспособна възраст и без установени по делото заболявания, които да му пречат да си осигурява достатъчно доходи.

Първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено и в тази част.

В останалите части първоинстанционното решение е влязло в сила, като необжалвано.

С оглед изхода на спора, въззивникът следва да бъде осъдена да заплати на въззиваемата страна сумата от 800.00лв., представляваща разноски за въззивната инстанция-заплатен съгласно договор за правна защита и съдействие и списък на разноските по чл. 80 от ГПК на л. 34 и 35 по делото, на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК.

Воден от горното, съдът:

## **РЕШИ:**

**ПОТВЪРЖДАВА** решение № 760/07.03.2023г. по гр. д. № 4447/2022г. на 12-ти състав на ВРС, в частта, в която С. К. М., ЕГН: \*\*\*\*\*, от гр. Варна, ул. „П.“, \*\*\*, е осъден да заплаща в полза на детето К. С.ов М., ЕГН: \*\*\*\*\* чрез неговата майка и законен представител Б. Д. М., ЕГН: \*\*\*\*\*, двамата от гр. Варна, ул. „Б.“, \*\*\* месечна издръжка в размер на **300.00лева**, считано от датата на подаване на исковата молба в съда-

05.04.2022г., до пето число на месеца за който се дължи, ведно със законната лихва за всяка закъсняла вноска, до настъпване на законово основание за нейното изменение или прекратяване, **в частта**, в която С. К. М., ЕГН \*\*\*\*\*, от гр. Варна, ул. „П.“, \*\*\* е осъден да заплати на К. С.ов М., чрез неговата майка Б. Д. М., сумата от **3600.00 лева**, представляваща издръжка за периода от 05.04.2021г. до 04.04.2022г. и **в частта**, в която ползването на семейното жилище, представляващо апартамент на адрес: гр. Варна, кв. „А.“, ул. „Б.“, \*\*\* е предоставено на съпругата Б. Д. М..

В останалите си части първоинстанционното решение е влязло в сила, като необжалвано.

**ОСЪЖДА** С. К. М., ЕГН: \*\*\*\*\* от гр. Варна, ул. „П.“, \*\*\*, да заплати на Б. Д. Ц., ЕГН:\*\*\*\*\* от гр. Варна, ул. „Б.“, \*\*\* сумата от **800.00 лева**, представляваща разноски за въззивната инстанция, на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчване на препис на страните, при условията на чл. 280 от ГПК.

**Председател:** \_\_\_\_\_

**Членове:**

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_